

### **«Εκκλησιασμός, ανάγκη ψυχής»**

Η πίστη στον Θεό και η συμμετοχή στη θεία λατρεία, προπαντός στην ευχαριστιακή σύναξη, αποτελούν για κάθε ζωντανό μέλος της Εκκλησίας αξεχώριστες πραγματικότητες. Ο αληθινός χριστιανός αδυνατεί να ζήσει χωρίς τη θεία Λειτουργία. Τα υπερώα του Μυστικού Δείπνου και της Πεντηκοστής, που συνέχειά τους είναι οι Ιεροί ναοί, αποτελούν κατεξοχήν τους τόπους της παρουσίας του Θεού και της διανομής των θείων χαρισμάτων.

Ο τακτικός εκκλησιασμός δεν αποτελεί για τον πιστό ένα τυπικό θρησκευτικό καθήκον, μια κοινωνική υποχρέωση ή έστω μια ψυχολογική διέξοδο από τον ασφυκτικό κλοιό της καθημερινότητας. Αντίθετα, με την προσέλευσή του στο ναό εκφράζει μian υπαρξιακή του ανάγκη. Την ανάγκη να ζήσει αληθινά, αυθεντικά. Να συναντήσει την Πηγή της ζωής του, το Δημιουργό του και να ενωθεί μαζί Του. Να εκφράσει την αγάπη και την ευλάβειά του στην Παναγία μας και στους Αγίους, τους φίλους του Θεού. Να νιώσει δίπλα του τους πνευματικούς του αδελφούς. Το σώμα και το αίμα του Χριστού, που μεταλαβαίνει στη θεία Λειτουργία, του χαρίζουν αυτή την πληρότητα, τον κάνουν να αισθάνεται «συμπολίτης των αγίων και οικείος του Θεού». Έτσι, αναχωρεί από το ναό με τη δύναμη ν' αντιμετωπίσει σύμφωνα με το θείο θέλημα και με την προοπτική της αιώνιας ζωής τη φθαρτότητα του καθημερινού του βίου.

Στις μέρες μας, που το ψεύτικο και απατηλό περισσεύει και που οι ανθρώπινες ελπίδες από παντού διαψεύδονται, το ενδιαφέρον για την ορθόδοξη λατρεία συνεχώς αυξάνεται, καθώς αρκετοί ανακαλύπτουν σ' αυτήν το νόημα της ζωής. Ωστόσο, είναι αλήθεια, οι περισσότεροι αδελφοί μας απουσιάζουν από τις εκκλησίες μας... Φαίνεται πως οι βιοτικές φροντίδες παρασύρουν πολλούς χριστιανούς στην αμέλεια. Οι σύγχρονοι άνθρωποι θέτουν άλλες προτεραιότητες στη ζωή τους αγνοώντας τα σημαντικά οφέλη του εκκλησιασμού. Παλεύουν μόνοι τους μέσα στις θύελλες της αμαρτίας χωρίς κάποιο συνοδοιπόρο και βοηθό. Υποφέρουν ψυχικά και μάταια αναζητούν καταφύγιο σε άλλους χώρους μακριά από την Εκκλησία.

Με λιμάνια μέσα στο πέλαγος μοιάζουν οι ναοί, που ο Θεός εγκατέστησε στις πόλεις, πνευματικά λιμάνια, όπου βρίσκουμε απερίγραπτη ψυχική ηρεμία όσοι σ' αυτά καταφεύγουμε, ζαλισμένοι από την κοσμική τύρβη. Κι όπως ακριβώς ένα απάνεμο κι ακύμαντο λιμάνι προσφέρει ασφάλεια στα αραγμένα πλοία, έτσι και ο ναός σώζει από την τρικυμία των βιοτικών μεριμνών όσους σ' αυτόν προστρέχουν και αξιώνει τους πιστούς να στέκονται με σιγουριά και ν' ακούνε το λόγο του Θεού με γαλήνη πολλή.

Ο εκκλησιασμός των πιστών μοιάζει με θησαυροφυλάκιο γεμάτο όχι από υλικά αλλά πνευματικά αγαθά. Γιατί τα υλικά πράγματα, κι αν ακόμα είναι πολλά και τρέχουν άφθονα από παντού, δεν τα παίρνουμε στην άλλη ζωή, δεν μεταφέρονται μαζί μας στον ουρανό, δεν παρουσιάζονται στο φοβερό εκείνο βήμα του Κυρίου. Αλλά πολλές φορές, και πριν ακόμα πεθάνουμε, μας εγκαταλείπουν. Αντίθετα, ο πνευματικός θησαυρός που αποκτούμε με τον εκκλησιασμό, είναι κτήμα αναφαίρετο και μας ακολουθεί παντού.